

piddi murret kandma. Selle sullase
nimmi olli Josef: ja temma olli üks
ilmalaitmatta mees, kes omma wän-
nema sanna kulis ilma wastopannemat-
ta, keige asjade eest truiste hoolt kandis,
ja peälegi iagas woõras paikas nobbe-
daste keik tähhele panni, mis ta näggi
ja kulis, ja keige asjade üle moistlikkult
järelemõttes. Sepärrast, kui temma
nüüd mena aasta omma wannemaga
mõda mailma olli reisinud, monda maod,
monda liina, mitmesuggused innimesed
ja nende wiisid ja kombed, ja nende ello-
pidi omist olli näinud; siis olli ta püwast
püwani targemaks läinud, ja enneselle
monnesuggused tullesad õppetused koggu-
nud, mis läbbi temma lotis omma ma-
rahwale suurt kaswo sata, kui ta jälle
õddi kōjo tullemä. — Ühhel puhul sattu-
maad woõral maal rõõwliste kimpu,
ja

ja kui Josef ey olleks olnud, küs need
koerad olleksid noore Herra ellole otsa-
teinud. Agga Josepil olli mehhe südda
sees, ja suur truus süddames: peälegi
kartiis ta Zummamad, ja lotis finelaste
temma peäle: sepärrast woidles ta kui
Lou-Koer nende rõõwliste wasto, ja ei
pannud omma ennese ello mikski, et ta
agga omma wannema kaitseks. Zum-
mala wallitsuse läbbi tullid ta pea nuud
head innimesed sepeäle: ja need rõõw-
lid pöggenesid. Siiski olli Josef ses
woitlemises üht nisuggust hopi nuiaga
püsa peäle sanud, et ta pärrast sedda,
läbbi keige omma ello aia lonkas. Eest
temma siis sedda nimme sai: Woisito
ramb Josef. Agga temma ei püü-
nud sedda mitte pahaks, kui tedda selle nim-
mea hüeti, sest temma ütles: „minno
„ramb jalg on minno keigesurem au ja
„illo, sest se tunnistab, et ma ausaste
„teggim